

Een dwaalgast onderweg

Jack Folkers is een actief lid van de VWU en, zoals hij zelf zegt: "*natuurliefhebber in hart en nieren, fotograaf, schilder, tekenaar en beeldhouwer, schrijver, soms niets, soms alles en nu ... onbezoldigd reiziger*". In september 2005 heeft hij huis en haard verlaten voor een reis rond de wereld. Op zijn website is de reis te volgen: www.dwaalgast.nl.

OEGANDA/RWANDA - deel 2

Het is vroeg in de ochtend, de zon is nog niet op maar het schemert al. Om me heen hoor ik de eerste vogelgeluiden, in de verte klinkt het "gehinnik" van een nijlpaard. Een eind verderop wordt zijn geluid beantwoord. Ik moet even nadenken waar ik ben, maar al gauw heb ik het allemaal weer op een rijtje. Ik lig in bed in een tent. Een luxe tent... met badkamer, elektriciteit en riant uitzicht over het Kazinga Channel waar ik gisteren een tour maakte. Snel kleed ik me aan want ik wil de zon zien opkomen. Als ik buiten op een bankje zit, krijg ik een vreemd gevoel. Waarschijnlijk omdat ik gedroomd heb. Ik droomde dat ik weer terug was in Nederland. Grauw, grijs en nattig weer was het. Brrrr. Toch zal het binnenkort weer waarheid zijn, want mijn reis zit er bijna op. Over 3 weken zit ik weer thuis. Hoewel, een "thuis" heb ik al lang niet meer. Na bijna twee en een half jaar reizen verlies je een thuisgevoel. Het zal niet meevallen om niet meer als een vrije jongen rond te reizen en weer te "wortelen" op een vaste plek.

Aan mijn gemijmer komt een eind als er wat voorbij fladdert. De eerste vogels die ik zie zijn een paar *village weavers* (grote textorwever). Vlakbij staat een struik die vol met nesten zit. Leuke vogels, vrolijke kleuren. Grappig is te zien hoe de mannetjes de nesten van concurrerende mannen vakkundig afbreken. Zo zorgen ze ervoor dat ze zelf het mooiste nest houden. Zo worden ze door de vrouwtjes uitgekozen als partner. Blijkbaar is huiselijk geweld bij deze soort dus de manier om aan een partner te komen.

Rwanda

Al gauw zijn we weer op weg naar een volgende bestemming. We gaan richting Rwanda. We rijden langs het woeste Rwenzori gebergte naar Parc des Volcans. En daar gaat weer één van mijn droomwensen verwezenlijkt worden. Gorilla's zien!! Al maanden van tevoren zijn de "permits" geregeld om de tour hier te maken. Niet goedkoop trouwens; maar liefst \$ 500,- kosten ze.

Onderweg wordt regelmatig gestopt als er wat interessants gezien wordt. De eerste keer is dat op een plek waar wel 50 kroonkranvogels staan. Ik stap uit en

met mijn camera in de aanslag besluip ik ze voorzichtig. In een soort greppeltje kan ik ze behoorlijk dicht benaderen. Er komt zelfs nog een groep aanvliegen en sommige zitten vlak boven me. Als ze landen trekken ze zich niets van me aan. Ze voeren zelfs paringsdansen op. De camera ratelt en ik heb er plezier in. Helaas gaat de tijd veel te snel en we moeten weer verder.

De administratieve toestanden om in Rwanda te komen vallen gelukkig mee. Het is een kwestie van betalen (\$ 50,-), een stempel in je paspoort en doorrijden. Het eerste wat opvalt is dat de wegen in Rwanda stukken beter zijn. Het landschap is alleen stukken minder interessant. Veel landbouw, weinig originele jungle. Bijna alles is omgehakt en heeft plaatsgemaakt voor maïs, graan of groente. Jammer voor de vogelaars, maar ja... de mensen moeten natuurlijk ook eten. Gelukkig zijn er nog spaarzame stukjes met bomen en struiken. En daar is het druk met vogels. Als we in Kinigi aankomen, is het er zelfs zeer groen en als vogelaar kan ik mijn hart weer ophalen. Overall wevers, vlakbij me zit een paar *Mackinnon's shrikes* met een jong en die laten zich tot zeer dichtbij benaderen en fotograferen.

Ik heb hier nog genoeg tijd om rond te lopen en te vogelen. Toch gaan mijn gedachten al uit naar de volgende dag. De eerste gorillatour, de eerste berggorilla's die ik zal zien. Zullen ze er wel zitten? George en Edward, mijn gidsen, hebben me wel 99,9% zekerheid gegeven, maar stel dat... Deze twee gidsen zijn overigens de fijnste en beste die ik op mijn hele reis heb gehad. Als ik nog eens naar Oeganda ga, dan boek ik bij Advantage safaris: www.advantagesafaris.com.

Ik vogel door tot de duisternis en zelfs daarna nog. Want hoewel je niets meer kan zien, hoor je des te meer. De zon is nog maar amper onder of de nachtzwaluwen beginnen te ratelen. Het zijn gewone Europese. En al luisterend ben ik weer even in Nederland. Laat ik mijn oren maar even dichtdoen want ik wil nog hier zijn. Gelukkig begint een uil te roepen. Een lang OEHHH-geluid. Het zal wel een soort oehoe zijn. En dan zijn er ook nog de miljoenen cicaden... Na het eten werk ik mijn waarnemingenlijst bij en ga ik naar bed. Veel is er niet te doen en hoe eerder ik slaap, des te eerder kan ik beginnen met de dag waarnaar ik zo lang heb uitgekeken.

Grote textorwever - Jack Folkers

Berggorilla's

Het hoofdkwartier van het gorillapark ligt vlakbij het hotel en als we er aankomen is het al aardig druk. Er blijken wel 5 groepen gorilla's te zijn waar je naartoe kan. Eenmaal per dag gaat er naar elke gorillagroep een groep van maximaal 8 mensen. Weliswaar onder begeleiding van een gids en een aantal bewapende militairen. Die militairen zijn nodig om de bezoekers te beschermen tegen stropers, niet tegen de gorilla's. De gorilla's worden 24 uur per dag gevolgd en bewaakt, ook weer door militairen. Helaas is dat noodzakelijk want nog steeds is het voor mensen verleidelijk om gorilla's te schieten en de kop of handen te verkopen als souvenirs. Nog schandelijker vind ik het dat er blijkbaar nog steeds vraag naar is.

We gaan op pad. Volgens de gids is de groep die wij gaan bezoeken niet erg ver van ons verwijderd. Zo'n twee uur lopen. Maar wel dwars door de dichtbegroeide jungle. Veel muggen zijn er gelukkig niet. Wel veel vogels. Maar daar kan ik nu niet te lang bij stilstaan. Misschien als we straks terugkomen. In de gauwheid zie ik *sunbirds* en *African paradise flycatchers*. Een Afrikaanse zeearend laat zich horen en verschijnt even later boven de boomtoppen.

White-throated Bee-eater - Jack Folkers

Regelmatig stoppen we even om op adem te komen. Het bos wordt dichter en helaas trekt de lucht ook wat dicht. Na bijna twee uur komen we op een plek waar een soldaat staat. De gidsen praten wat met hem, er wordt gewezen. Daar zitten ze, schijnt hij te zeggen. Dan horen we gekraak. We lopen die richting op en even later staan we oog in oog met twee vrouwtjes met jongen en een grote zilverrug. Het is niet te beschrijven wat er door je heengaait op zo'n moment. Niet alleen dat er weer een droomwens uitkomt, het is veel meer dan dat. Het feit dat er een wezen zit waarmee je gezamenlijke verre voorouders hebt. Een wezen waarvan er nog maar zo'n 700 op aarde rondlopen. De imposantheid, de kracht en de rust die ze uitstralen. Mijn emotie verberg ik maar achter mijn camera.

De groep zit op een plek waar blijkbaar een mierennest is en ze doen zich tegoed aan de eiwitrijke insecten. Mier voor mier wordt door de moeders en de kleintjes verorberd. Vader heeft meer trek in de bamboescheuten. Armdikke bamboe wordt in een simpele polsbeweging omgeknakt en van de bast ontdaan. Het binnenste is het lekkerst.

Hoewel je niet dichterbij mag komen dan 10 meter, trekken de gorilla's zich daar niets van aan. Op een gegeven moment geeft de zilverrug een teken en de hele groep komt mijn richting op. Ik wil hem aanraken, maar dat mag niet. Ik moet de poot van mijn statief intrekken anders loopt hij er tegenaan. Het uur dat we bij de gorilla's mogen zijn, vliegt om en we moeten alweer weg. Nog één minuutje, de laatste foto's en een zwijgend afscheid, een veelzeggende blik van de zilverrug alsof hij weet wat ik in gedachten zeg.

Berggorilla - Jack Folkers

Teruglopend vergeet ik de vogels die ik op de heenweg zag en wilde fotograferen. Het beeld van de berggorilla's blijft bij me hangen. Ik zie en hoor niets meer. Alleen de goedaardige reuzen van de Rwenzori bergen zie ik nog. De regen die inmiddels valt, voel ik niet.

Ruim een jaar later: Ik zit op de bank met een laptop op schoot. Het verhaal voor *de Kruisbek* moet af. Alweer het laatste verhaal in de "Dwaalgast-cyclus". Terwijl ik de reisbelevissen van Oeganda voor de geest probeer te halen, wordt het beeld overheerst door het gezicht van de berggorilla. Een beeld dat ik nog dagelijks voor me zie. Het heeft diepe indruk gemaakt. Ik weet zeker dat ik nog eens terug zal gaan. Dan wordt ik weer een dwaalgast. En schrijf ik ook weer verder. Wanneer? Dat weet ik nog niet. U zult het wel weer zien in *de Kruisbek*.